Datum van inontvangstneming	:	09/03/2017

Zaak C-34/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

24 januari 2017

Verwijzende rechter:

High Court (Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

16 januari 2017

Verzoekende partij:

[redacted]

Verwerende partij:

The Revenue Commissioners

DE HIGH COURT

[*omissis*]

TUSSEN

[redacted]

VERZOEKER

EN

THE REVENUE COMMISSIONERS

VERWEERDER

[*omissis*]

PREJUDICIËLE VERWIJZING NAAR HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE (hierna: „Hof") KRACHTENS ARTIKEL 267 VWEU

N

SAMENVATTING VAN DE FEITEN WAAROP DE VRAGEN ZIJN GEBASEERD

Verzoek

1 De High Court [gerechtshof] van Ierland [*omissis*] (hierna: „de verwijzende rechter") legt de in punt 46 hieronder weergegeven vragen voor het Hof voor een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU").

Inleiding

2 Dit verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging en toepassing van artikel 14, leden 1 en 2, van richtlijn 2010/24/EU van de Raad van 16 maart 2010 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen [PB 2010, L 84, blz. 1] **[Or. 2]** (hierna: „richtlijn 2010/24/EU").[1] Zij heeft betrekking op het recht van een Unieburger om in zijn eigen staat de tenuitvoerlegging te betwisten van een administratieve geldboete van een andere lidstaat, gelet op zijn rechten krachtens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest") [Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht][2] en op zijn rechten die op soortgelijke wijze zijn verwoord in artikel 6 en artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM").[3]

3 Op 27 april 2009 heeft het douanekantoor te Patras, Griekenland, door middel van regeling 211/2002betreffende de aansprakelijkstelling (hierna: „regeling 211/2002") het mogelijk gemaakt „een administratieve geldboete bestaande uit meerdere accijnzen ten bedrage van [1 097 505,00 EUR][4] aan de schuldenaar"[5] (hierna: „D.") op te leggen in verband met 171 800 pakjes gesmokkelde

[1] Omgezet bij Europese Unie-regeling van 2011 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen [wettelijke titel nr. 643 van 2011] [European Union (Mutual assistance for the recovery of claims relating to taxes, duties and other measures) Regulations 2011 (S.I. No 643 van 2011)] [*omissis*].

[2] Artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, zoals gewijzigd bij het Verdrag van Lissabon (2007) [*omissis*] bepaalt dat het Handvest dezelfde rechtskracht als de Verdragen heeft. Artikel 51 van het Handvest is toepasselijk wanneer [de lidstaten] „het recht van de Unie ten uitvoer brengen".

[3] Specifieke kenmerken van artikel 6 lijken sterk op tegenhangers in de Ierse grondwet [*omissis*].

[4] Die is verhoogd met [384 126,76 EUR] wegens rente en wegens kosten van [26 340,12 EUR] naar [1 507 971,88 EUR] op de datum van de eerste kennisgeving van het bedrag aan D. – Brief van de Ierse Revenue Commissioners van 14 november 2012 [*omissis*]. [*omissis*]

[5] Ontleend aan de „NIET OFFICIËLE VERTALING", die is verstrekt door het ministerie van Financiën van de Helleense Republiek te Piraeus, van [29 december 2015] en geadresseerd aan de advocaten van D. en de verwerende partij, de Ierse Revenue Commissioners. [*omissis*]

sigaretten. [*omissis*] D., die was vrijgesproken van de strafrechtelijke aanklacht wegens de vermeende smokkel, heeft volgehouden dat hij onschuldig is en is altijd in Ierland woonachtig geweest. D. heeft pas kennis genomen van alle details van regeling 211/2002, van de administratieve procedures en van zijn verlopen en achterhaalde recht op beroep (indien hij had geweten van regeling 211/2002) nadat zijn advocaten een brief van 31 maart 2014 hebben ontvangen van een directeur van het kantoor van het ministerie van Financiën te Piraeus.[6] **[Or. 3]**

4 [D. heeft het verzoek tot tenuitvoerlegging voor de verwijzende rechter aangevochten.] [*omissis*] [O]ndanks een door de verwijzende rechter op 21 januari 2016 aan de Griekse autoriteiten geboden mogelijkheid [*omissis*] om de schriftelijke conclusie van A. Siaperas[, een deskundige op het gebied van Grieks publiekrecht,] van 19 november 2015, in overweging te nemen, heeft de verwijzende rechter toegestaan om Siaperas op 14 juni 20116 te ondervragen en aan een kruisverhoor te onderwerpen. Op deze datum heeft de verwijzende rechter nader kennis genomen van het feit dat het kennelijk voor D. geen nut had om in Griekenland beroep in te stellen of om een herziening van regeling 211/2002 na te streven. Siaperas heeft een getuigenverklaring afgelegd, met gebruikmaking van de verduidelijkingen in de brief van 29 december 2015[7] van het ministerie van Financiën te Piraeus, Griekenland.

5 [*omissis*] [D]e verwijzende rechter stelt het volgende vast:

(i) Volgens de toepasselijke administratieve procedure in Griekenland was de laatste mogelijkheid voor D. om beroep in te stellen tegen regeling 211/2002, 15 juli 2009. Hierdoor had D. in feite tot 12 oktober 2009 de tijd om in Griekenland beroep in te stellen tegen regeling 211/2002.

(ii) De Griekse [raad van state heeft] in [twee] arresten [*omissis*] van 2012[8] [OMISSIS] geoordeeld dat de vereisten voor de betekening en de kennisgeving van stukken in het buitenland krachtens het Verdrag van ’s-Gravenhage van 15 november 1965 [inzake de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke zaken en in handelszaken] niet toepasselijk zijn op gevallen zoals de betekening aan D. in deze procedure. Dat betekent dat krachtens het Griekse administratieve stelsel (bekendmaking in de Griekse taal in een publicatieblad en de beoogde betekening via de Griekse ambassade in Ierland) de bedoelde betekening van de administratieve procedure en geldboete aan D. volgens [deze] arresten voldoende en bindend was. Bovendien heeft de **[Or. 4]** Griekse [raad van state] geoordeeld dat dit type procedures geen schending vormt van het recht op een eerlijk proces, zoals is voorzien in artikel 20, lid 1, van de Griekse grondwet of artikel 6, lid 1, van het EVRM.

6 „NIET OFFICIËLE VERTALING”, verstrekt in een [*omissis*] brief van de Ierse Revenue Commissioners van [2 april 2014] aan de advocaat van D. [*omissis*]

7 [*omissis*]

8 Zie punt 34 hieronder.

(iii) Hoewel in Griekenland tegen regeling 211/2002 beroep had kunnen worden ingesteld, na de vordering van de Ierse Revenue Commissioners van 14 november 2012 voor een bedrag van [1 507 971,88 EUR], is de conclusie van Siaperas en de verwijzende rechter dat een dergelijk beroep niet zal slagen met het oog op [*omissis*] de bovenstaande punten (i) en (ii). Zelfs wanneer de Griekse rechterlijke instanties D. in dit zeer late stadium tegemoet zouden kunnen komen (hetgeen ingaat tegen het deskundigenadvies van Siaperas aan de verwijzende rechter), vraagt de verwijzende rechter zich af of D. in Griekenland, krachtens het Handvest, kan rekenen op een doeltreffende voorziening in rechte of op een eerlijke behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, gelet op het uitzonderlijke tijdsverloop tot op heden.

Chronologische samenvatting

6 [*omissis*]

7 [*omissis*]

8 [Op 27 juli 2002] [*omissis*] kreeg D. opdracht van TLT [International Limited, gevestigd te County Westmeath, Ierland, zijn werkgever,] om zich naar Megara bij Athene te begeven. Hij diende [OMISSIS] aldaar 23 pallets olijfolie op te halen met een vrachtbrief (hierna: „CMR-vrachtbrief") met betrekking tot de olijfolie, voor levering aan de supermarkt Lidl in Ierland en afkomstig van een groothandel in Lamia.

9 [Op de avond van 27 juli 2002] [*omissis*] wilde D. te Patras in Griekenland een veerboot nemen naar Italië. Na het tonen van de CMR-vrachtbrief voor de douane, heeft een beambte als steekproef een **[Or. 5]** doos geopend en olijfolie en vervolgens de sigaretten aangetroffen. D. is onmiddellijk geboeid en gevangen gezet. Het voertuig en de lading zijn in beslag genomen.

10 [Op 29 juli 2002, zonder] [*omissis*] enige bijstand van TLT en zonder vertegenwoordiging in rechte en met een douanebeambte als vertaler, heeft [een rechter in] [*omissis]* Patras D. veroordeeld voor smokkel en het verstrekken van gefingeerde belastinggegevens, waarvoor hij is bestraft met drie jaar gevangenis voor smokkel en een jaar voor de belastinggegevens.

11 [In] augustus [en] september 2002 [*omissis*] zat D. in de gevangenis.

12 [Op 17 oktober 2002] [*omissis*] heeft de appelrechter te Patras het hoger beroep van D. toegewezen en hem vrijgesproken van het tenlastegelegde, zodat hij onmiddellijk kon worden vrijgelaten. In dit stadium werd hij bijgestaan door TLT, de Ierse ambassade en advocaten die zijn procedure in hoger beroep hebben gevoerd.

13 [Op 21 november 2003] heeft het [*omissis*] hooggerechtshof te Athene de teruggave van het voertuig gelast, dat van TLT in beslag was genomen. TLT heeft het voertuig niet ontvangen, volgens een [*omissis*] „aanslagbiljet" dat [in september 2013] is vertaald [*omissis*] en ter beschikking is gesteld van de advocaten van D, met een begeleidende brief van 9 september 2013 van de Ierse Revenue Commissioners.[9]

14 [*omissis*]

15 [*omissis*]

16 [Op 19 juni 2009 heeft de] [*omissis*] Griekse ambassade in Ierland per aangetekende post een uitnodiging gezonden aan „De heer [redacted] Eamonn Ballyhaunis, Ierland" om naar de ambassade te komen teneinde documenten van het Griekse ministerie van financiën in te zien **[Or. 6]**.[10] De verwijzende rechter is ervan overtuigd dat een andere persoon dan D., die te Cloonfad, Ballyhaunis, County Mayo[, Ierland] woonachtig is, de betrokken brief heeft opgehaald en dat D. niet op de hoogte is geweest van de procedure die ertoe heeft geleid dat hem in 2009 een zeer aanzienlijke administratieve geldboete werd opgelegd voor gestelde smokkel, waarvan hij in hoger beroep in oktober 2002 werd vrijgesproken. Zelfs wanneer D. op de hoogte zou zijn geweest van de uitnodiging van de Griekse ambassade om de documenten te komen inzien, en deze zou hebben geaccepteerd, duidt het bewijs dat voor de verwijzende rechter beschikbaar is erop dat de documenten in de Griekse taal waren gesteld en in dat stadium niet in het Engels waren vertaald.

17 [Op 15 november 2012] [*omissis*] heeft D. kennis genomen van de brief van 14 november 2012 van de Ierse Revenue Commissioners, waarin betaling binnen 30 dagen werd gevorderd van [1 507 971,88 EUR].[11] Bij deze brief was een kopie gevoegd van de per computer gegenereerde „uniforme executoriale titel van schuldvorderingen die onder richtlijn 2010/24/EU van de Raad vallen", die verwees naar het drie jaar oude besluit van 15 juli 2009 van het douanekantoor te Patras, namelijk regeling 211/2002.[12]

18 [Tussen 4 januari 2013 en 14 mei 2014] [*omissis*] heeft een [briefwisseling] plaatsgehad tussen de Ierse Revenue Commissioners en de advocaten van D., teneinde de zaak op te helderen en tenuitvoerlegging te voorkomen [*omissis*]. **[Or. 7]**

9 [*omissis*]

10 [*omissis*]

11 Volgens het Ierse recht is deze vordering verschuldigd en moet worden betaald niet later dan zeven dagen nadat deze is ingesteld. De bepalingen van de Ierse belastingwet zijn toepasselijk op deze vordering en in dat kader wordt het gevorderde bedrag beschouwd als inkomstenbelasting en wordt het verder verhoogd met rente en geldboeten.

12 Volgens het voor de verwijzende rechter beschikbare bewijs diende regeling 211/2002 binnen de verjaringstermijn van zeven jaar te worden uitgevoerd om een dergelijke boete op te kunnen leggen wegens de ontdekking van illegale sigaretten in de vrachtwagen van D. op [27 juli 2002]. [*omissis*]

19 [Op 11 juni 2014] [*omissis*] is er bij de verwijzende rechter [een beroep] ingesteld tot afwijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging in Ierland van de door de Griekse belastingautoriteit geëiste [1 507 971,88].

20 [Op 12 december 2014] [*omissis*] heeft de High Court een tussenvonnis gewezen waarbij de tenuitvoerlegging is aangehouden in afwachting van het vonnis in de onderhavige procedure.

21 [Op 5 maart 2015] [*omissis*] hebben de Ierse Revenue Commissioners hun formele verweerschrift ingediend, waarin onder andere is gesteld dat D. in Griekenland tegen de Griekse verzoekende autoriteit in Griekenland een zaak moest aanspannen in plaats van een rechtsgeding in Ierland aanhangig te maken.

22 [In oktober 2015 werd de terechtzitting geschorst] [*omissis*].

23 [Op 21 januari 2016] [*omissis*] de verwijzende rechter de Ierse Revenue Commissioners verzocht om in contact te treden met de verzoekende autoriteit in Griekenland met betrekking tot de doeltreffendheid en het praktische nut om voort te gaan met het op 14 november 2012 uitgevaardigde verzoek tot tenuitvoerlegging.

24 [Op 14 juni 2016] hebben [*omissis*] de raadslieden van de Ierse Revenue Commissioners [te kennen gegeven] dat de verzoekende Griekse autoriteit de tenuitvoerlegging in Ierland wenste voort te zetten, [heeft de verwijzende rechter] [*omissis*] instructies [gegeven] [*omissis*] om het aanhalen van de getuigenverklaring van Siaperas te bevorderen,[13] [en] [*omissis*] de behandeling van de onderhavige procedure hervat [*omissis*].

Artikel 14 van richtlijn 2010/24/EU

25 Geschillen met betrekking tot de richtlijn worden geregeld in artikel 14 [*omissis*]: [*omissis*]

„Artikel 14

Geschillen

1. Geschillen in verband met de schuldvordering, de oorspronkelijke titel voor het nemen van executiemaatregelen in de verzoekende lidstaat of de uniforme titel voor het nemen van executiemaatregelen in de aangezochte lidstaat, alsook geschillen in verband met de geldigheid van een notificatie door een bevoegde autoriteit van de verzoekende lidstaat, vallen onder de bevoegdheid van de bevoegde instanties van de verzoekende lidstaat. Indien een belanghebbende in de loop van de invorderingsprocedure de schuldvordering, de oorspronkelijke titel voor het nemen van executiemaatregelen in de verzoekende lidstaat of de

[13] [*omissis*].

uniforme titel voor het nemen van executiemaatregelen in de aangezochte lidstaat betwist, deelt de aangezochte autoriteit hem mee dat hij een rechtsgeding aanhangig moet maken bij de bevoegde instantie van de verzoekende lidstaat overeenkomstig de daar geldende rechtsregels.

2. Geschillen in verband met de in de aangezochte lidstaat genomen executiemaatregelen of in verband met de geldigheid van een notificatie door een bevoegde autoriteit van de aangezochte lidstaat worden aanhangig gemaakt bij de bevoegde instantie van die lidstaat overeenkomstig de daar geldende wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen."

Strekking van de toepasselijke nationale bepalingen en relevante nationale rechtspraak

26 De weigering van de rechter om een beslissing te erkennen wanneer deze in strijd is met de redelijkheid en de billijkheid, vond lange tijd steun in de regels van gewoonterecht in Ierland met betrekking tot een dergelijke tenuitvoerlegging. Zoals is geoordeeld n het arrest [redacted] [1867] [*omissis*][14] kan een buitenlandse beslissing, indien „verkregen in een procedure die is gevoerd in strijd met de redelijkheid en de billijkheid, hoewel de beslissing in overeenstemming kan zijn geweest met het recht van het land **[Or. 9]** waarin deze is verkregen, niet rechtsgeldig ten uitvoer worden gelegd" bij een Ierse rechter. [De verwijzende rechter verwijst vervolgens naar het adagium *audi alteram partem*, dat in dezelfde zaak uit 1867 geacht werd „] [*omissis*] een regel van redelijkheid en billijkheid [te zijn], die het Engelse recht sinds de vroegste tijden als universeel toepasselijk lijkt te hebben beschouwd."

27 [*omissis*] Dat adagium werd als geschonden beschouwd in het arrest [redacted] (1839) [*omissis*] [, waarin] de rechter heeft geoordeeld dat, aangezien de verweerder had aangetoond dat er nooit een betekening had plaatsgevonden, en dat hij nooit kennis had gehad van een door de verzoeker ingestelde procedure, de [beslissing] was verkregen „achter de rug van de verweerder" om.[*omissis*] Hoewel in die zaak voor de rechter werd bepleit dat de beslissing van de Engelse rechter zou moeten worden geëerbiedigd zolang deze niet was vernietigd, heeft de rechter geoordeeld dat „wanneer, zoals in het onderhavige geval, blijkt dat de verweerder nooit kennis heeft gehad van de procedure of nooit voor de rechter is verschenen, [deze rechter] niet kan toestaan dat de beslissing de grondslag wordt van een rechtsvordering in dit land."

28 Meer recentelijk heeft de Ierse High Court een oordeel geveld over de rol van de openbare orde bij de erkenning en tenuitvoerlegging van een buitenlandse beslissing. In het arrest Emo Oil Limited/Mulligan [2011] [*omissis*] [betreffende] verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad (hierna: „verordening insolventieprocedures") [*omissis*] [is] geoordeeld dat de *fons et origo* van de in

[14] [*omissis*]

aanmerking te nemen beginselen kunnen worden gevonden in het [*omissis*] [arrest van 28 maart 2000, [redacted] (C-7/98, ECLI:EU:C:2000:164, punten 40 en 44)].

29 [De Ierse High Court heeft in de zaak Emo Oil Limited/Mulligan (2011)] [*omissis*] het vonnis van [de Court of Appeal of England and Wales] [*omissis*] in de zaak [redacted] [2003] [*omissis*] onderzocht, waarin [*omissis*] [werd] geoordeeld dat het in strijd met de openbare orde zou zijn om een Nederlandse beslissing ten uitvoer te leggen, gelet op de ongebruikelijke feiten van dat geval. Hieronder volgt de meest relevante passage: **[Or. 10]**

„[In de] [*omissis*] zaak [redacted] [2003] [*omissis*] heeft de Court of Appeal [*omissis*] of England and Wales [*omissis*] onder andere[*omissis*] geoordeeld dat het doel van het Executieverdrag om het vrije verkeer van beslissingen te bevorderen door te voorzien in een eenvoudige en vlotte tenuitvoerleggingsprocedure, zou worden gedwarsboomd indien rechters van een tenuitvoerleggingsstaat verplicht zouden kunnen worden om een gedetailleerde toetsing te verrichten met betrekking tot de vraag of de procedures die tot de beslissing hebben geleid, hebben voldaan aan artikel 6 van het [EVRM] [*omissis*]; dat rechters uit moeten gaan van een sterk, hoewel weerlegbaar, vermoeden dat de procedures van andere ondertekenaars van het [EVRM] [*omissis*] voldoen aan artikel 6 daarvan; dat, hoewel een lidstaat van tenuitvoerlegging niet om redenen van openbare orde kan weigeren een beslissing ten uitvoer te leggen op grond dat deze het gemeenschapsrecht schendt, er in beginsel een onderscheid bestaat tussen een beslissing waarmee een vraag van materieel recht wordt opgelost en een beslissing die tot stand is gekomen door middel van een procedure die het grondrecht van een mens op een eerlijk proces schendt; dat het recht van een verweerder op een eerlijke mogelijkheid zichzelf te verdedigen is erkend in artikel 27, punt 2, van het Executieverdrag; dat, aangezien verweerder er zelfs tot na het verstrijken van de beroepstermijn niet van op de hoogte was dat het proces, twaalf jaar nadat het was geschorst, nieuw leven werd ingeblazen, hem duidelijk een eerlijk proces in de zin van artikel 6 van het [EVRM] [*omissis*] was onthouden; en dat het bijgevolg in strijd was met de openbare orde om de beslissing van eiser jegens hem ten uitvoer te leggen. [*omissis*]

[*omissis*] **[Or. 12]** [*omissis*]

[OMISSIS]”

Die zaak vormt een nuttige illustratie van de rol van de openbare orde bij de erkenning en tenuitvoerlegging van een buitenlandse beslissing.

30 [De Ierse High Court heeft in de zaak Emo Oil Limited/[redacted] (2011)] [*omissis*] geoordeeld dat bezwaren tegen de tenuitvoerlegging van een beslissing van een andere lidstaat zich alleen in uitzonderlijke gevallen zullen voordoen „waarin een grondrecht van een persoon of van een entiteit in het geding is, zoals het recht op een eerlijk proces”. [*omissis*]

[redacted]

Toepassing op de feiten van het geding

31 Ongeacht het wettelijk kader van Unierecht dat begint met richtlijn 2010/24/EU, is het duidelijk dat het nalaten van kennisgeving in Ierland een verweer tegen tenuitvoerlegging en daarmee een schending van de openbare orde vormt. Dat vloeit voort uit zowel het niet in acht nemen van de redelijkheid en de billijkheid als uit de schending van de rechten van D. krachtens artikel 47 van het Handvest, junctis artikelen 6 en 13 van het EVRM.

32 Uit de getuigenverklaring die [Siaperas] heeft afgelegd bij de verwijzende rechter [*omissis*] blijkt dat in **[Or. 13]** Griekenland de beroepstermijn negentig dagen na regeling 211/2002 was verstreken. De brief van het Griekse ministerie van Financiën van 29 december 2015[15] toont aan dat het adres van D. dat de douane te Patras in zijn dossier had, was beperkt tot de stad Ballyhaunis in Ierland. Dat heeft D. gegeven toen hij in 2002 werd verhoord in het bijzijn van een vertaler.

33 Op grond hiervan heeft Siaperas getuigd dat het adres van [redacted] bekend was bij de douane te Patras, die het document, overeenkomstig [Grieks recht] [*omissis*], ter betekening ter hand heeft gesteld van de Griekse minister van Buitenlandse Zaken.[16]

34 Siaperas heeft uiteengezet dat de afdeling bestuursrechtspraak van de hoogste Griekse rechterlijke instantie, de Griekse [raad van state], heeft geoordeeld [*omissis*] dat een geschil met betrekking tot de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken, zoals in het onderhavige geval, niet valt binnen de werkingssfeer van het Verdrag van ’s-Gravenhage van 15 november 1965 inzake de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke zaken en in handelszaken. De verdragsbepalingen die voorzien in daadwerkelijke betekening of afgifte van een document worden derhalve niet toegepast op een geval zoals zich dat thans voordoet in de situatie van D. Daardoor is volgens Siaperas het nationale recht toepasselijk geworden. De Griekse [raad van state] heeft vervolgens geoordeeld dat in gevallen zoals het onderhavige derhalve sprake is van betekening wanneer het document is bezorgd bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, ongeacht of de persoon aan wie het document is geadresseerd al dan niet van het document op de hoogte is gesteld. Op grond hiervan is het document overeenkomstig Grieks recht op of omstreeks 27 april 2009 betekend.

35 Siaperas heeft verder uiteengezet dat de douane te Patras [redacted] nog een nadere beroepsmogelijkheid „cadeau” zou hebben gedaan door de kennisgeving in **[Or. 14]** het publicatieblad van de Helleense Republiek, uitgave 1415 van 15 juli 2009, bekend te maken, waartoe deze niet was verplicht. Op grond daarvan was, zelfs wanneer de autoriteiten het juist hadden, de vervaldatum voor hoger beroep 90 dagen na die datum, zijnde 13 oktober 2009.

15 [*omissis*]

16 Betekend bij brief [van 19 juni 2009]. [*omissis*].

36 Siaperas heeft verklaard dat er volgens hem als deskundige geen gronden zijn om de betekening in Griekenland met succes aan te vechten of door middel van toepassing van rechten op grond van het EVRM.

37 Hierdoor ontstaat vervolgens een situatie waarin een Griekse rechter, indien D. hem verzoekt om te interveniëren in het verzoek om tenuitvoerlegging (waarmee de verwijzende rechter is belast), zal oordelen dat de geldboete in Ierland ten uitvoer moet worden gelegd, hoewel er duidelijke aanwijzingen zijn dat tenuitvoerlegging in Ierland neer zal komen op schending van de rechten van D. krachtens artikel 47 van het Handvest en artikel 6 van het EVRM.

Noodzakelijkheid van de prejudiciële vraag

38 Hoewel de bewoordingen van richtlijn 2010/24/EU in artikel 14, lid 1, lijken te vereisen dat geschillen in verband met de schuldvordering en de notificatie van de oorspronkelijke titel voor het nemen van executiemaatregelen of de uniforme titel voor het nemen van executiemaatregelen, aanhangig moeten worden gemaakt in de verzoekende lidstaat (in casu Griekenland), bepaalt artikel 14, lid 2, dat geschillen in verband met de in de aangezochte lidstaat genomen executiemaatregelen aanhangig worden gemaakt bij de bevoegde instantie van die lidstaat.

39 In zijn arrest [van 14 januari 2010, [redacted] (C-233/08, ECLI:EU:C:2010:11) heeft het Hof] geoordeeld dat er uitzonderingen kunnen zijn met betrekking tot de bewoordingen van dergelijke richtlijnen, teneinde te waarborgen dat fundamentele rechten worden beschermd. De verwijzende rechter heeft kennis genomen van opmerkingen met betrekking tot de uitlegging van richtlijn 2010/24/EU. Beide partijen hebben gesteld dat het arrest [redacted] hun respectieve standpunten ondersteunt en citeren uit dat arrest. **[Or. 15]**

„Artikel 12, leden 1 tot en met 3, van richtlijn 76/308 [(een voorloper van richtlijn 2010/24/EU) luidde als volgt]:

‚1. Indien gedurende de invorderingsprocedure de schuldvordering en/of de in de lidstaat waar de verzoekende autoriteit is gevestigd afgegeven executoriale titel door een belanghebbende worden betwist, wordt de zaak door deze voor de bevoegde instantie van de lidstaat gebracht waar de verzoekende autoriteit is gevestigd, overeenkomstig de in deze laatste lidstaat geldende rechtsregels. Deze vordering moet door de verzoekende autoriteit worden genotificeerd aan de aangezochte autoriteit. Bovendien kan zij door de belanghebbende worden genotificeerd aan de aangezochte autoriteit.

2. Zodra de aangezochte autoriteit de in lid 1 bedoelde notificatie heeft ontvangen, hetzij van de verzoekende autoriteit, hetzij van de belanghebbende, schorst zij de executieprocedure in afwachting van de beslissing van de op dit

[redacted]

gebied bevoegde instantie, tenzij de verzoekende autoriteit overeenkomstig de tweede alinea anders verzoekt. [...]

Niettegenstaande lid 2, eerste alinea, kan de verzoekende autoriteit overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen en de administratieve praktijken die gelden in de lidstaat waar zij gevestigd is, de aangezochte autoriteit verzoeken een betwiste schuldvordering in te vorderen, voor zover de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen en administratieve praktijken in de lidstaat waar de aangezochte autoriteit is gevestigd, zulks toelaten. Indien de uitkomst van deze betwisting vervolgens voor de schuldenaar gunstig uitvalt, is de verzoekende autoriteit gehouden tot terugbetaling van elk ingevorderd bedrag, vermeerderd met eventueel **[Or. 16]** verschuldigde vergoedingen, overeenkomstig de in de lidstaat waar de aangezochte autoriteit is gevestigd geldende wettelijke bepalingen.

3. Wanneer de betwisting betrekking heeft op uitvoeringsmaatregelen die zijn getroffen in de lidstaat waar de aangezochte autoriteit is gevestigd, wordt de zaak voor de bevoegde instantie van deze lidstaat gebracht, overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van deze lidstaat.'"

40 Bovenstaande bepalingen van artikel 12 van richtlijn 76/308 zijn gelijkluidend aan de relevante bepalingen van artikel 14 van richtlijn 2010/24/EU.

41 De verwijzende rechter vermeldt met name de volgende punten van het arrest [van 14 januari 2010, [redacted] C-233/08, ECLI:EU:C:2010:11] [*omissis*]:

„57. Uit het doel van richtlijn 76/308 volgt dat deze erop gericht is, met name te waarborgen dat daadwerkelijk kennisgeving wordt gedaan van alle – met inbegrip van de gerechtelijke – akten en beslissingen met betrekking tot een schuldvordering of de invordering daarvan, welke uitgaan van de lidstaat waar de verzoekende autoriteit is gevestigd. De richtlijn kan dat doel evenwel niet verwezenlijken zonder dat de rechtmatige belangen van de geadresseerden van die kennisgevingen in acht worden genomen (zie naar analogie [arrest van 9 februari 2006, Plumex,C-473/04, ECLI:EU:C:2006:96, punt 21]).

58. In deze samenhang zij erop gewezen dat de tijdige kennisgeving de geadresseerde in staat moet stellen, het voorwerp en de grond van de akte waarvan kennisgeving wordt gedaan, te begrijpen en zijn rechten geldend te maken (zie in die zin [arrest van 8 mei 2008, Weiss und Partner,C-14/07, ECLI:EU:C:2008:264, punt 73]. **[Or. 17]**

59. In het kader van de wederzijdse bijstand uit hoofde van richtlijn 76/308 moet de geadresseerde van de executoriale titel bijgevolg in staat zijn om op zekere wijze ten minste het voorwerp en de grond van het verzoek vast te stellen.

60. In een procedure als die in het hoofdgeding is dat het geval wanneer de kennisgeving wordt gedaan in een officiële taal van de lidstaat waar de

aangezochte autoriteit is gevestigd. Overeenkomstig artikel 5, lid 1, van richtlijn 76/308 gaat de aangezochte autoriteit namelijk over tot kennisgeving aan de geadresseerde volgens de rechtsregels die in de lidstaat waar zij is gevestigd gelden voor de kennisgeving van overeenkomstige akten, wat in het bijzonder inhoudt dat de kennisgeving in een officiële taal van die lidstaat wordt verricht.

61. Aangezien richtlijn 76/308 niet bepaalt wat de gevolgen zijn van kennisgeving in een andere dan een officiële taal van de lidstaat waar de aangezochte autoriteit is gevestigd, dient de nationale rechter zijn nationale recht toe te passen en er daarbij voor te waken dat de volle werking van het gemeenschapsrecht wordt gewaarborgd. Dit laatste kan hem ertoe brengen, een nationale regel die enkel met het oog op een zuiver nationale situatie is uitgewerkt, uit te leggen ten behoeve van de toepassing ervan op de betrokken grensoverschrijdende situatie (zie in die zin [arrest van 8 november 2005, [redacted],C-443/03, ECLI:EU:C:2005:665, punt 51]).

62. Zoals uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt, is het bij gebreke van uitdrukkelijke gemeenschapsbepalingen een aangelegenheid van de interne rechtsorde van elke lidstaat om de procedureregels vast te stellen voor rechtsvorderingen die worden ingesteld ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan de rechtstreekse werking van het gemeenschapsrecht ontlenen (zie in die zin [arresten van 16 december 1976, Rewe-Zentralfinanz en Rewe-Zentral,33/76, ECLI:EU:C:1976:188, punt 5, en 8 november 2005, [redacted]C-443/03, ECLI:EU:C:2005:665, punt 49]). Het Hof heeft tevens uiteengezet **[Or. 18]** dat die regels niet ongunstiger mogen zijn dan die welke gelden voor rechten die op de interne rechtsorde zijn gebaseerd (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de communautaire rechtsorde verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk mogen maken (doeltreffendheidsbeginsel) (zie [arresten van 16 december 1976, Rewe-Zentralfinanz en Rewe-Zentral,33/76, ECLI:EU:C:1976:188, punt 5, 10 juli 1997, Palmisani,C-261/95, ECLI:EU:C:1997:351, punt 27, 15 september 1998, Edis,C-231/96, ECLI:EU:C:1998:401, punt 34, en 8 november 2005, Leffler,C-443/03, ECLI:EU:C:2005:665, punt 50]).

63. Bijgevolg moet op de tweede vraag worden geantwoord dat in het kader van de bij richtlijn 76/308 ingevoerde wederzijdse bijstand de kennisgeving van een executoriale titel voor de invordering aan de geadresseerde hiervan moet worden gedaan in een officiële taal van de lidstaat waar de aangezochte autoriteit is gevestigd, om hem in staat te stellen, zijn rechten te doen gelden. Teneinde de inachtneming van dit recht te garanderen, dient de nationale rechter zijn nationale recht toe te passen en er daarbij voor te waken dat de volle werking van het gemeenschapsrecht wordt gewaarborgd.”

[redacted]

Conclusie

42 De bewoordingen van richtlijn 2010/24/EU en de wettelijke titel ter omzetting van de richtlijn duiden erop dat elk geschil met betrekking tot de beslissing van de Griekse overheid ten aanzien van het Handvest, een zaak is voor de Griekse rechter. Dat lijkt het geval te zijn niettegenstaande het feit dat D. nooit kennis is gegeven van zijn recht om: (i) opmerkingen in te dienen voorafgaand aan regeling 211/2002, (ii) beroep in te stellen tegen de beslissing van 2009 of (iii) een beroep te doen op artikel 47 van het Handvest en de artikelen 6 en 13 van het EVRM [tegen de] beslissing betreffende de uniforme titel voor het nemen van executiemaatregelen van 2012.

43 Evenwel leidt op grond van het Ierse recht het verzuim om D. in de gelegenheid te stellen om deel te nemen aan een procedure, samen met het verzuim om hem kennis te geven van de administratieve beslissing, er gewoonlijk toe dat deze beslissing krachtens nationaal recht niet ten uitvoer kan worden gelegd. De verwijzende rechter moet eveneens nagaan hoe D. een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden verschaft,[17] gelet op de niet betwiste getuigenverklaring van Siaperas en de buitensporige vertraging bij de tenuitvoerlegging.

44 De in het arrest [redacted] besproken beginselen van Unierecht duiden erop dat de uitzonderlijke omstandigheden waarin D zich bevindt, de verwijzende rechter kunnen toestaan een beroep te doen op het Handvest en het EVRM bij de vaststelling of de vordering van het bedrag van [1 507 971,88 EUR] ten uitvoer kan worden gelegd.

45 Op grond daarvan wenst de verwijzende rechter [*omissis*] vast te stellen of richtlijn 2010/24/EU hem belet D. te beschermen door de tenuitvoerlegging te verbieden van de in de brief van 14 november 2012 van de Revenue Commissioners in Ierland aan D. opgenomen vordering, die is ontleend aan de beslissing van de Griekse overheid van 27 april 2009 in verband met vermeende smokkel van sigaretten in juli 2002, van de strafrechtelijke aanklacht waarvan is vrijgesproken.

46 Derhalve legt de verwijzende rechter krachtens artikel 267 VWEU de volgende [prejudiciële] vragen voor:

„Staat artikel 14, leden 1 en 2, van richtlijn 2010/24/EU eraan in de weg dat bij de vaststelling of een ‚uniforme titel voor het nemen van executiemaatregelen', die is uitgevaardigd op 14 november 2012 door het douanekantoor te Patras wegens administratieve geldboetes ten bedrage van **[Or. 20]** 1 097 505,00 EUR, opgelegd op 15 juli 2009 wegens vermeende smokkel op 26 juli 2002[, en verhoogd tot 1 507 971,88 EUR wegens rente en geldboetes] [*omissis*] in Ierland ten uitvoer kan worden gelegd, de High Court van Ierland:

[17] Artikel 13 EVRM [*omissis*] voorziet in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie.

(i) het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een eerlijk proces, binnen een redelijke termijn, voor een burger van Ierland en van de Europese Unie toepast in verband met het verzoek om tenuitvoerlegging [(zie artikel 47 van het Handvest en de artikelen 6 en 13 van het EVRM, die overeenkomen met rechten voor burgers krachtens de artikelen 3438 en40, lid 3, van de Ierse grondwet), in omstandigheden waar de betrokken procedure pas voor het eerst aan [verzoeker] is uiteengezet in een ‚niet-officiële vertaling' in de Engelse taal (een officiële taal van Ierland, waar [verzoeker] altijd woonachtig is geweest) van een brief van [29 december 2015] van het ministerie van Financiën van de Helleense Republiek te Piraeus aan de Ierse Revenue en de advocaten van [verzoeker] in Ierland]; [*omissis*]

(ii) de doelstellingen van richtlijn 2010/24/EU om wederzijdse bijstand te verschaffen (overweging 20 van richtlijn 2010/24) in aanmerking neemt en zich houdt aan de verplichting tot het verstrekken van ruimere bijstand uit hoofde van het EVRM (overweging 17 van richtlijn 2010/24), zoals het recht op een doeltreffende voorziening in rechte voor burgers op grond van artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM;

(iii) rekening houdt met de volle werking van het gemeenschapsrecht voor de burgers ervan, [en met name met punt 63 van [het arrest van 14 januari 2010, [redacted] C-233/08, EU:C:2010:11]? [*omissis*]''